

Kozma László

A Hargita fenyőfája

Csodafa nő fönt a sziklán,
Lombját, amely sose veszti
Óvó ágát, roppant ágát
Népe fölé kiterjeszti.

Nem törődik — szél cibálja,
Villám vágja, vihar zúzza,
Meg se rezdül roppant árnya,
Kettős törzssel kihajt újra.

S kik messzire elindultak,
Hazatértük egyre várja,
Kéklő harmat-könnyet hullat
A Hargita fenyőfája.

Kiss Székely Zoltán

Palotailva alatt a Maros

Vízparti emlék izzik fel az augusztusi nyárban.
Széttértett, agyonhasznált pokrócok. Szék sincs, se asztal.
Agygörcsömmel a fűzfabokor alatt keresek menedéket.
Homályosan látszik ide a Sólyomszikla.
A július kegyetlen fényessége szemhéjam alatt. Édes
kissé riadt, kissé rosszalló arca, fekete ruhája
öcsém gyászát takarja. Én meg színes nyári kartonruhában.
Korhadt deszkafalak a pionírtábor helyén. Süket csend.

Aztán a Füles keresztretjvényei. Hogy szerette Édes!
Soha nem a hosszú megfejtéssor az érdekes, minden

betű fontos. Nagybetűkkel és puha ceruzával töltöttük ki.
Nagybetűkkel, hogy a másik olvasni tudja s folytathassa.
Puha ceruzával, hogy nyomát ki lehessen radírozni.

Aztán a századelő hullámzásában, mint az alig
csobbanó Marosban, eltűnt Eli öcsém után Édes is.

Mintha az udvar vén eperfája az Ebháton felfogná előlem
a zajt. Csak az agyamban lüktető kín marad. Most
vonatfüttyé ébreszt. Kiürült vizes üveg gurul odébb.
Távolabb a kis meleg vizű medence felől halk nesz hallatszik.
Kitöltődik ez a keresztretjvény is. Megnyugszik a gondolat.

S az akkor viselt ruhákra, törülközőkre ráömlik a délután
egyre barnuló fakója: kiszáradnak, elfonnyadnak és
kihűlnek a színek. Mint az emlékek. Az alkonyi gyorsvonat
füttye végigszánt a völgyön. Az állomás szemaforjának
változó fényjele kikezdi addigi biztonságunk. A vonaton
nem ül már senki. Az üres kocsik elvillódnak szemem előtt.

Én pedig itt maradok Palotailva alatt, a Maros mellett.
Magam vagyok. Családom? Csalódom. Egymagam.
Se öcsém, se Édes.

A találkozás elmaradt

Bürök bűdöse árválkodik a levegőben.
Esőpaskolta méregzöld levele szinte csábító.
A zivatarok utáni poloskaszag egy életre
bőrünkbe ivódott azon a nyáron.

Nagyvárosba szakadt ember álma pállik.

Ahol a svédcircusz tanyázott elmúlt télen,
az Ebhát feletti sportpályán tobzódtak
a gyomok. Az utca pálya felőli oldalán
lakóknak ingyenjegy járt a csúfság fejében.

De mi, pályakölykök, ingyen sem
bámultuk az állatsereglet elefántját.

A paradicsomból való kitiltásunkat
keserédes daccal toroltuk meg.

A kimúlt fényesbőrűt a pálya sarkába
kaparták el. Évek múlva is kerültük
a rúdugrógödröt. Csak mi tudtuk,
oltott mézsz fakít ott fókategetet.

Ma megint elért a bürök keserű
szaga. Torkomat karcolja. Jóságos,
akár az álom. Először csak a lábszár,
aztán a comb bénul, a far, végül a mellkas izmai.

Hatásos és halálos dózisa közel.
Szókratész pohara nem kell nekem,
de a nyájas régi szag beborít, ahogy
arcom megint virágernyőjére hajtom.

És kivilágosul az öntudat bénulása előtt
az öntudatra ébredésem cirkuszi porondja:
az egykor volt gyümölcsös. Az Ebhát hív haza,
mint minden egykor volt pályakölyköt.

Felpezseg bennem a bürök illata.
A Somostető egykori szopós őzgidája,
a Kincsesdombok alatti szilvafák,
a Németkalap csobbanó csorgója,
a vad Hipp-hopp alattomos gyökerei,
a Temetőárka fölötti nyúl — utána
futottam az öngyilkosok temetője felé —
drágább nekem, mint a Maros birodalma.

Hazajövet megcsapott a bürök édeskés illata:
az Ebhát fölött újra gazos az iskolapálya.
S e bürökszagban megint itthon vagyok.
De a visszahódítás öröme nem lakásom.

Egykor volt pályakölykök, a találkozás elmaradt.
